

ESTOTE BENEDICTI

občasník samporských benediktínov — 15. číslo — 25. decembra 2015

TAK NÁS VYCHÁDZAJÚCI Z VÝSOSTI
NAVŠTÍVIL...

(por. Lk 1, 78)

...A DEFINITÍVNE ZJAVIL SVOJU LÁSKU
(MV 1)

Prianie

Aj v mimoriadnom Svätom roku milosrdenstva,
ktorý vyhlásil Svätý Otec,

opäť začíname najúžasnejšou správou,
ktorá patrí všetkým ľuďom.

Túto správu pápež František hneď v úvode buly *Misericordiae vultus*,
ktorou ohlásil mimoriadny Svätý rok milosrdenstva vyjadril slovami:

V „plnosti času“, keď bolo všetko pripravené podľa plánu spásy, poslal svojho
Syna narodeného z Panny Marie, aby definitívne zjavil svoju lásku.
Ježiš, je tvárou Otcovho milosrdenstva.

(por. MV 1)

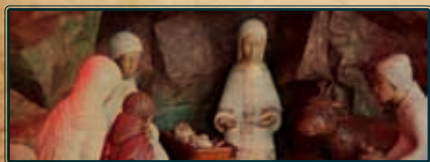
Nech Svätý rok je pre vás
milostivým časom, v ktorom veľakrát pocítite
najcharakteristickejší prejav Božej všemohúcnosti – milosrdenstvo.
(por. MV 6)

Prežite Svätý rok v neustálej horlivosti,
ktorá nech je inšpirovaná slovami Ježiša:
„Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.“

Milosrdenstvo nech je ideálom vášho života
a kritériom vierohodnosti vašej viery.

(por. MV 9)

S láskou na vás myslíme,
modlitbami vyprosujeme Božie požehnanie
a sväto prežiť rok milosrdenstva prajeme!
V mene celého spoločenstva mníchov

br. Kadiň OSB prior kláštora

Sampor, Božie narodenie 2015

Na úvod

Milí naši čitatelia,

Nedokázali sme v tomto roku vydať náš časopis trikrát ako predchádzajúce roky. Držite teda v rukách druhej a vlastne i posledné tohoročné číslo. Ešteže máme označenie občasník...

Už pranie na predchádzajúcej strane je pod vplyvom najvýznamnejšej udalosti, ktorú Cirkev začala sláviť – mimoriadny Svätý rok milosrdenstva. Tejto skutočnosti je venované viacero článkov. Veľmi aktuálna téma migranti, názory na nich a skúsenosti s nimi má tiež „ozvenu“ v časopise. Okrem iného nájdete informáciu o pokračovaní v dostavbe a tiež plán podujatí na budúcu rok. Veľmi vás prosíme prečítajte si „**neprehliadnite**“ a dajte nám vedieť, ako ste sa rozhodli.

Príjemné chvíle pri čítaní, ale predovšetkým radostné a pokojné sviatočné dni v kruhu rodiny a priateľov vám praje

redakcia

P.S.: Nemáte ešte predsavzatie na budúci rok? Poradíme vám a nebudete ľutovať. Pozri str. 4.

Pod'akovanie

Slová básne na tejto strane nám radia: „Nikdy nehovor nikdy“. My však máme predsavzatie opačné: „Vždy hovoriť...“!

A tak i v tomto, už takmer skončenom, roku Vám „hovoríme“ opätovné „**ďakujeme!**“ Je to odpoveď nášho srdca za Vaše modlitby, obety, veľkú pomoc a milodary. Vaša priazeň je pre nás veľkou posilou a pomocou. Boh, ktorého takto oslavujete nech je k Vám milosrdný a štedro Vás odmení.

Nehovor nikdy: „Ja“
povedz radšej: „My“

Nehovor nikdy: „Moje“
povedz radšej: „Naše“

Nehovor nikdy: „Je rad na ňom“
povedz radšej: „Začnem ja“

Nehovor nikdy: „Nemôžem“
povedz radšej: „Som pripravený“

Nehovor nikdy: „Chod' preč“
povedz radšej: „Prídi“

Nehovor nikdy: „Zajtra“
povedz radšej: „Dnes“

Nehovor nikdy: „Smrť“
povedz radšej: „Život“

Nehovor nikdy: „Nikdy“

S. Lawrence

Nikdy nehovor nikdy

Týmito slovami začína bula, ktorou pápež František ohlasuje mimoriadny Svätý rok milosrdenstva. Ten začal 8. 12. 2015 na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie a skončí liturgickou slávnosťou Krista Kráľa 20. 11. 2016.

Upútavkou na tento 30 stranový list sv. otca Františka je niekoľko nasledujúcich myšlienok:

Už Mojžišovi sa zjavil pod menom „milostivý a láskavý Boh, zhovievavý, veľmi milosrdný a verný“. V Ježišovi Kristovi sa milosrdenstvo stalo živým, viditeľným a dosiahlo vrchol. Túto skutočnosť potrebujeme stále kontemplovať.

Milosrdenstvo je posledný a najvyšší akt, ktorým nám Boh ide v ústrety.

Milosrdenstvo je slovo, ktoré odhaľuje tajomstvo Najsvätejšej Trojice.

Milosrdenstvo je pre každého zdrojom radosti, vyrovnanosti a pokoja.

Milosrdenstvo je podmienkou našej spásy.

Milosrdenstvo je základný zákon v srdci človeka, ktorý úprimne hľadá na blížneho.

Milosrdenstvo je cesta, ktorá spája Boha s človekom.

Upierajme sústredene svoj zrak na milosrdenstvo, aby sme sa tak mohli stať účinným znamením Otcovho konania vo svete. (por. MV 1-2)

Téma milosrdenstva môže byť momentom opravdivej milosti pre nás všetkých. Všetci sme pozvaní, aby sme túto udalosť v Cirkvi prežívali vo vedomí pravej viery, hlbokéj úcty a veľkej vďaky.

V závere listu vyjadril pápež pranie: „*Nech v tomto jubilejnom roku Cirkev šíri Božie slovo, ktoré znie mocne a presvedčivo ako slovo a gesto odpustenia, povzbudenia, pomoci, lásky. Nech neúnavne ponúka milosrdenstvo a nech vždy poskytuje útechu a odpustenie. Nech sa Cirkev stane hlasom každého muža a každej ženy, keď s dôverou a bez prestania opakuje: «Rozpomeň sa, Pane, na svoje zľutovanie, Pane a na svoje milosrdenstvo, ktoré trvá od vekov»*“ (MV 25).

Nechajme sa počas tohto jubilea prekvapiť Bohom (MV25). Svätý rok milosrdenstva má byť pre Cirkev milostivým časom, v ktorom svedectvo jej členov spojených s jej hlavou – Kristom bude vďaka Duchu Svätému vanúcemu vo veriacich mocnejšie a pôsobivejšie.

Predsavzatia na svätý rok

1. Kúpte si bulu Misericordiae vultus, čítajte ju očami srdca a nech sa pre vás stane príručkou na celý budúci rok.
2. Nielen denne čítajte Evanjelium, ale ho i uskutočňujte.
3. Pravidelne navštevujte „miesto“ ktoré je vyššie na obrázku
4. Sľubujeme, že vám v plnení predsavzatí budeme denne pomáhať modlitbami.

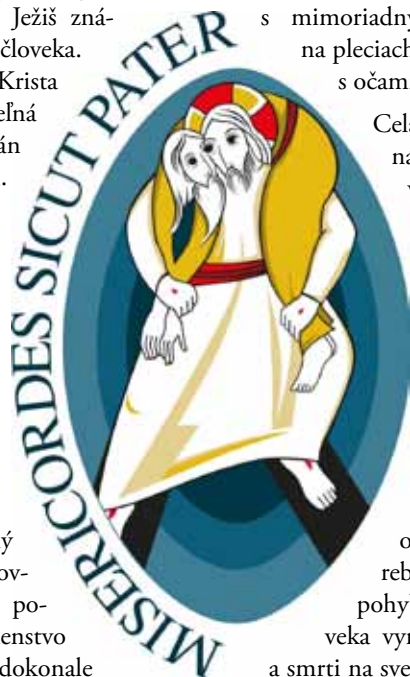
Po ohlásení Svätého roka milosrdenstva bolo zverejnené aj jeho logo. Modernou grafikou je Ježiš znázornený ako nesie človeka.

Ústredná postava Krista je ľahko rozoznateľná podľa svätožiari a rán na rukách a nohách.

Motívom je starobylé zobrazenie ako Pastor Bonus – Dobrý pastier – ktorý nesie ovečku. Okrem dvoch osôb sa na logu nachádza latinský nápis: „Misericordes sicut Pater“.

Slová „milosrdný ako Otec“ z Lukášovho evanjelia (6,36) pozývajú žiť milosrdenstvo podľa Otca, ktoré dokonale zviditeľnil jeho Syn, Ježiš Kristus. Kristus má na pleciah strateného človeka, čo výstižne ukazuje Kristovu lásku. Z obrazu je zrejmé, že Dobrý pastier je v bezprostrednom vzťahu

s človekom. Povšimnime si jeden detail: Dobrý pastier nesie „strateného“ s mimoriadnym milosrdenstvom na pleciah a jeho oči sa spájajú s očami človeka...

Celá scéna je vložená do tzv. mandorly, v ktorej postavy sú v mandľovom útvare. V ikonografii to bola až do stredoveku veľmi obľúbená forma naznačujúca prítomnosť božskej i ľudskej prirodzenosti v Kristovi. Tri koncentrické ovály odlišené svetlejšou farebnosťou symbolizujú pohyb Krista, ktorý človeka vynáša z moci hriechu a smrti na svetlo. Na druhej strane je v strede veľmi tmavá farba symbolizujúca nepreniknuteľnosť Otcovej lásky, ktorá všetko odpúšťa. Autorom loga je Marko Ivan Rupnik SJ.

Naši biskupi v súvislosti s mimoriadnym Svätým rokom milosrdenstva

sa k nám prihovárajú: „Každý má byť iniciatívny podľa hlasu svojho srdca. Nech sa každé spoločenstvo, každá farnosť, škola, hnutie a združenie, kde sú kresťania, stane oázou Božieho milosrdenstva a miestom ľudského prijatia. Povzbudzujeme k dennej modlitbe korunky Božieho milosrdenstva v rodinách i farnostiach. Spoločne i osobne si konajte púte do kostolov Božieho milosrdenstva alebo do kostolov, ktoré budú v diecézach vyznačené na získanie odpustkov Svätého roka. Jeden deň v mesiaci venujme výhradne téme a modlitbe v rámci úcty Božieho milosrdenstva. Povzbudzujme sa ku konaniu skutkov telesného a duchovného milosrdenstva, aby sa nikto v našej blízkosti necítil neprijatý, osamelý a bez lásky. K týmto aktivitám prizývame všetkých, od najmenších po najstarších. Nech každý s dôverou a bez prestania opakuje: „Rozpomeň sa, Pane, na svoje zľutovanie a na svoje milosrdenstvo, ktoré trvá od vekov“ (Ž 25, 6).

(Pastiersky list Konferencie biskupov Slovenska)

Najradostnejší okamih roka Vianoce, keď ku nám prichádza malé dieťa, ktoré má vykúpiť svet sú pred o dvermi. Pred našimi pomyselnými dverami sú aj tisíce malých detí so svojimi rodinami, ktoré nevykúpia svet, ale zúfalo potrebujú našu pomoc. V ich krajine zúri vojna a ony bezbranné spolu s rodinami utekajú. Utekajú a netušia, že ich nik nevíta. A tak sme sa hŕstka dobrovoľníkov rozhodli, že im budeme pomáhať a zmierňovať ich utrpenie na hraniciach.

Minulý týždeň sme sa spolu s o. Damiánom vydali na cestu na hranice, zmapovať situáciu a vybrať miesto, kde by naša pomoc teraz v zime bola najúčinnnejšia. Naša cesta viedla najskôr do Slovinska do hraničnej dediny Dobové, v ktorej je utečenecký kemp. Autobusmi z vlakovej stanice do neho zväzajú ľudí – utečencov, tam ich kontrolujú, podávajú im vodu, alebo teplý čaj, oblečenie, lekársku pomoc. Ľudia stojaci v dlhých radoch poslušne čakajú, kým na nich príde rad, posunkami naznačujú, čo im chýba, prípadne, čo ich bolí. Matky najskôr pomáhajú svojim deťom, všetko ide veľmi rýchlo, pod prísny dohľadom slovinskej polície, takže

tie ženy častokrát oblečú iba svoje dieťa a už ich ženú ďalej. Naši dobrovoľníci pomáhajú pri ošetrovaní a toho je veru s prichádzajúcou zimou neúrekom. Zdravotníci majú červený vykurovaný stan, z ktorého sa občas ozýva detský plač, kašľanie, kýchanie, chrčanie. Ľudia sú nadržanom vyčerpaní deti sa opierajú o svojich rodičov, ďalšia noc, ktorú prestoja, presedia, tí šťastnejší na rukách vyčerpanej mamy.

Ráno o siedmej odchádzame z kempu a ideme do Slavónskeho Brodu v Chorvátsku, zaviesť veci zo zbierky – kabáty, topánky, hygienické potreby. Pred Zagrebom o. Damián slúži omšu a my sa modlíme za všetkých, ktorí utekajú pred vojnou.

Popoludní prichádzame do Slavónskeho Brodu, je to obrovský tábor pre utečencov, do ktorého ich privádzajú nielen autobusmi, ale aj priamo vlakmi. V tomto tábore vykladáme polovicu nášho nákladu, pretože im chýbajú hlavne detské veci. Spolu s vecami im necháme aj naše detské nosiče, ktoré špeciálne pre mamy ušili naše ženy z Domova na mame. Sú symbolom spolupatričnosti a solidarity a pre nás znamenajú aj odkaz, že slovenské mamy

cítia s mamami, ktoré prišli o svoj domov a musia so svojimi deťmi utekať.

Ďalej pokračujeme do Srbska, do hraničného mesta Šíd, kde máme svoj slovenský dom, v ktorom nás čakajú naši domáci. Ponúkajú nám teplé jedlo

potrebná. Posledný autobus, ktorý prišiel pred našim odchodom domov je plný detí, sú v ňom ľudia zo Sýrie, Iraku a Afganistanu. Niektorí potrebujú lekársku pomoc, iní jedlo, teplé šaty, no veľa je takých, ktorým stačí úsmev,

milé slovo na ich šialenej strastiplnej ceste.

Domov odchádzame plní dojmov, pocitov a zážitkov. Naša krehká duša je opäť skúšaná utrpením iných, ktorí prosia o pomoc a my ako citliví ľudia veriaci v nekonečnú Božiu lásku by sme im ju mali poskytnúť.

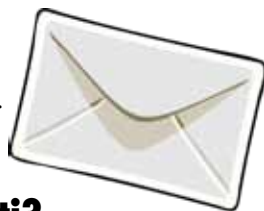
oblátka Vierka; foto: Fotomovimiento

a strechu nad hlavou. Ráno, po svätej omši ideme do malého motela na diaľnici, kam prichádzajú utečenci, ktorých prevádzajú z Preševa, to je mesto na Srbsko-macedónskych hraniciach. Cesta im trvá približne 8 hodín. Na tomto mieste pracuje skupina českých a slovenských dobrovoľníkov, ku ktorým sa pridávame aj my. Do provizórneho skladu sme ponosili zvyšok humanitárnej pomoci, ktorá je práve tu veľmi

❁ ❁ ❁ NEPREHLIADNITE! ❁ ❁ ❁

Milí naši dobrodinci,

Ubehlo už vyše päť rokov ako sme vydali nulté číslo nášho občasnika. Keďže sa mnohí z vás pýtajú na možnosť komunikácie elektronickou poštou, od budúceho čísla pridávame túto novú možnosť získať náš časopis.

Ako chcete dostávať časopis Estote benedicti?

- Ak chcete dostávať časopis tradičným spôsobom, pozrite si priloženú **návratku**.
- Ak chcete časopis dostávať elektronicky, pošlite svoju mailovú adresu na:

frantisek@benediktini.sk

Už najbližšie číslo Estote benedicti, ktoré vyjde na **Velkú noc** 2016, budeme občasník posielat' na základe vášho rozhodnutia a spresnenia.

V prípade nejasností nás môžete kontaktovať na tel. čísle: **0910 655 737**.

Práce na dostavbe kláštora

Na prvý pohľad nevidieť oproti minulému roku veľké zmeny, ale to neznamená že práce utíchli, len ich je menej vidieť. Robili sa obklady a kladenie dlažby, maľovanie, inštalácie svetiel na objektoch Dom chleba a Pustovňa. Vybudovali a sprevádzkovali sa čističky pre tieto oba objekty a sú takmer pripravené na kolaudačné konanie. Novovo sa upravili a zatravnili priestory okolo Domu chleba, čím sa celá časť podstatne skrášila. Začalo sa s úpravou povrchu (vyberanie kameňov, navážanie a urovnávanie zemin) na časti, kde bude záver križovej cesty. Na dvoch miestach sa urobilo nové oplotenie pozemku. Pokračovalo sa v zatepľovaní ďalších vonkajších múrov (zostáva zatepliť ešte cca. 200 m²). Na úseku cca. 100 m sa zhutnila vnútro areálová cesta poza kláštor. Urobili sa rekultivačné práce niektorých častí poľnohospodárskej pôdy, kde ešte bola navážka z výkopových prác dostavby.

Dokončilo sa prepojenie medzi vonkajšou kanalizáciou existujúceho kláštora a novou časťou. V septembri sme znovu vymaľovali kostol. Urobilo sa však toho podstatne viac ako je napísané.

Z očakávania svedectvo (Simeon a Anna)

Buďte teda, bratia, trpezliví až do Pánovho príchodu. (Jak 5,7)

Sme pozvaní byť svätí, žiť sväto očakávajúc Pánov príchod v plnosti. Sme pozvaní prosiť Otca, v Ježišovom mene, aby sme mali oči srdca otvorené a videli sme ako novo a úžasne koná dnes tam, kde žijeme, tu na Slovensku. V hlbokoj vďačnosti za dar zasväteného života v Cirkvi, aj na Slovensku, za dar milostí a malých i veľkých divov, ktorých sme svedkami pri budovaní kláštora Premenenia Pána, i v obnove mnišského života na Slovensku.

V hlbokoj vďačnosti za dar dnešného Petra a ktorý vedený Duchom umožňuje Cirkvi prežívať spolu záver Roka zasväteného života i začiatok mimoriadneho Svätého roku milosrdenstva. V hlbokoj vďačnosti žiť prítomnosť, s dôverou očakávať Prichádzajúceho. Všetci sme pozvaní vziať za svoje slová pápeža Františka:

„Obraciam sa nielen na zasvätené osoby, ale aj na laikov, ktorí sa s nimi delia o ideály, ducha a poslanie. (...) Okolo každej reholnej rodiny, ako aj okolo spoločností apoštolského života a samotných sekulárnych inštitútov je prítomná širšia rodina, teda „charizmatická rodina“. (...) Do tejto rodiny patria aj kresťanskí laici, ktorí sa cítia byť povolanými mať účasť na tej istej charizmatickej skutočnosti práve vďaka svojmu laickému stavu. Aj vás laikov povzbudzujem, aby ste tento Rok zasväteného života prežívali ako milosť, vďaka ktorej si budete môcť viac uvedomiť, aký dar ste prijali. Slávte ho s celou „rodinou“, aby ste v súčasnej spoločnosti spolu rástli a odpovedali na volania Svätého Ducha. (...) Rok zasväteného života sa netýka len zasvätených osôb, ale celej Cirkvi. Obraciam sa preto na celý kresťanský ľud, aby si bol čoraz viac vedomý daru, akým je prítom-

nosť toľkých zasvätených mužov a žien, dedičov veľkých svätcov, ktorí tvorili históriu kresťanstva. Čím by bola Cirkev bez svätého Benedikta a svätého Bazila, bez svätého Augustína a svätého Bernarda, bez svätého Františka“ (List zasväteným k Roku zasväteného život),

Povzbudzujúcim je pre nás jeho nástojčivé pozvanie: *„Stále potrebujeme kontemplovať tajomstvo milosrdenstva. Je podmienkou našej spásy. Otvára srdce nádeji, že napriek našej ohraničenosti spôsobenej hriechom môžeme byť navždy milovaní. Teraz sme ešte mocnejšie vyzývaní, aby sme svoj zrak upreli na milosrdenstvo a mohli sa tak sami stať účinným znamením Otcovho konania“.* (porov. MV 2)

Sväté Písmo nám ponúka vzor dvoch očakávajúcich, otvorených pre vanutie Ducha Svätého: starca Simeona a prorokyňu Annu. Simeon i Anna poznali čas navštívenia, vedeli plniť očakávania a dôvery spoznať v malom dieťati svojho Spasiteľa, Svetlo na osvetlenie národov. Vedeli, lebo ich očakávanie vychádzalo s dôvery v Boha, bohatého na milosrdenstvo, milosť, zľutovanie. Spoznali znamenia čias. Dostali sme do daru tento nádherný čas, ktorý môžeme naplniť konkrétnym stretnutím sa s našim Spasiteľom, ako to žili Simeon a Anna. brat Anton

(krátené)

V mimoriadnom *Svätom roku milosrdenstva* si chcem s vami sprítomniť niektoré osoby, ich postoje a vyjadrenia, ktoré sa nám vybavajú pri téme milosrdenstva.

Jednou z nich je apoštolka Božieho milosrdenstva – sv. sestra Faustína. Vo svojom Denníčku si napísala: *Ó, nepochopiteľné a nepreniknuteľné Božie milosrdenstvo, kto Ťa môže dostatočne zvelebovať a oslavovať, najväčšia vlastnosť všemohúceho Boha, ty si sladkou nádejou pre hriešneho človeka.* Svätý pápež Ján Pavol II. zopakoval 17. augusta 2002 tieto slová vo svojej homílii v Krakove v Lagievnikách a dodal: *Spolu so sv. Faustínou a s vami všetkými chcem oslavovať nepochopiteľné a nevyčerpatelné tajomstvo Božieho milosrdenstva. Tak ako ona, chceme vyznať, že pre človeka neexistuje iný prameň nádeje, ako milosrdenstvo Boha. Túžime s vierou opakovať: Ježišu, dôverujem Ti!*

Čo však je to tak zvelebované a oslavované milosrdenstvo? V teologických slovníkoch a príručkách nájdeme definíciu milosrdenstva, ktorú pre plnšie pochopenie je potrebné porovnať s láskou, pretože niekedy sa zdá, že ide o jednu a tú istú cnosť. Tu je zvlášť definovaná „láska“ a zvlášť cnosť „milosrdenstvo“. Katolícka teológia, ktorá vychádza z náuky sv. Tomáša, definuje „lásku“ ako cnosť, ktorá sa snaží o to, aby bližnému preukázala dobro, kým „**milosrdenstvo**“ je chápané ako **cnosť, ktorá sa snaží odstrániť zlo**, ktoré trápi človeka. Sv. Tomáš vo svo-

jej Teologickej summe píše, že samotné slovo „*milosrdenstvo*“ znamená, že *v našom srdci máme lútostivú lásku voči cudziemu nešťastiu*. Láska sa teda od milosrdenstva odlišuje cieľom; láska smeruje k rozmnoženiu dobra, milosrdenstvo k odstraňovaniu zla. Sv. Tomáš ďalej píše: *Medzi všetkými cnosťami,*

ktoré sa týkajú bližných je milosrdenstvo najväčšou cnosťou, lebo odstraňovanie nedostatkov u bližných je samo osebe ničím vyšším a lepším.

Sv. Ján Pavol II. vnáša do chápania tohto pojmu nové svetlo predovšetkým svojou encyklikou *Dives in*

misericordia, v ktorej píše: *Milosrdenstvo nie je iba cnosťou, ale aj postojom, ktorý predpokladá jestvovanie celého súboru dobrých a morálnych návykov, medzi ktorými sa na prvom mieste nachádza tvori-
vá láska, ktorá sa nedá premôcť zlom, ale zlo premáha dobrom.*

Sv. sestra Faustína poukazuje na vzťah medzi láskou a milosrdenstvom: *Láska je kvetom a milosrdenstvo ovocím*. Boh nás nekonečne miluje. Chce naše dobro. Vo svojej odpúšťajúcej láske je ochotný nepripomínať si viac zlo, ktoré sme mu spôsobili. No v milosrdenstve ide ešte ďalej, ponúka spôsob ako zlo odstrániť. Ponúka nám ho predovšetkým prostredníctvom sviatostí, celkom osobitne Eucharistie. Pápež František

vyhlásením *Svätého roku milosrdenstva* pripomína aktuálnosť tohto prejavu Božej lásky, ako ju už vyjadril sv. Ján Pavol II.: *Dôvera vo všemohúcnosť Božej lásky je zvlášť potrebná v našich časoch, v ktorých sa dôstojnosť človeka stráca, keď skusuje mnohoraké prejavy zla. Je potrebné, aby volanie o Božie milosrdenstvo plynulo z hĺbín ľudských sŕdc, plných utrpenia, nepokoja a pochybností, hľadajúcich prameň nádeje, ktorý nesklame... Pre bolestné umučenie Tvojho Syna, maj milosrdenstvo s nami i s celým svetom. Ako veľmi dnešný svet potrebuje Božie milosrdenstvo! Na všetkých kontinentoch sa z hĺbín ľudského utrpenia akoby vznáša volanie o milosrdenstvo. Tam, kde vládne nenávisť, túžba po pomste, kde vojna prináša bolesť a smrť nevinným, tam je potrebná milosť milosrdenstva, ktoré upokojuje ľudskú myseľ i srdce. Tam, kde chýba úcta k životu a dôstojnosti človeka, tam je potrebná milosrdná Božia láska, vo svetle ktorej odhaľujeme nesmiernu hodnotu každej ľudskej bytosti. Je potrebné milosrdenstvo, aby všetka nespravodlivosť na svete bola ukončená vo svetle pravdy.*

Aj my máme zvelebovať a oslavovať Pána za milosrdenstvo, ktorým nás zahŕňa. Máme ho prosiť o milosrdenstvo pre seba a pre celý svet. Máme sa stať milosrdnosťou Boha v tom prostredí, kde nás jeho prozreteľnosť postavila. Najlepšie to urobíme vtedy, keď si osvojíme postoj sv. Faustíny. Pre ňu bolo milosrdenstvo postojom, ktorý zahŕňa všetky vzťahy voči blíznym a ktorý má prenikať a charakterizovať každý kontakt s druhým človekom, každý skutok, myšlienku i slovo. Ona sa s pomocou milosti chcela doslova *celá premeniť na milosrdenstvo*. V modlitbe prosila o to, aby jej oči, sluch, jazyk, ruky, nohy a nadovšetko srdce boli milosrdné.

Každý deň nám ponúka množstvo príležitostí, kde sa dá prejavíť milosrdenstvo. Predovšetkým tu ide o náš vzťah s blíznymi. Práve v spoločensve, v ktorom žijeme, nám Pán chce dať väčšie príležitosti realizovať poslanie milosrdenstva. Veď medzi najkrajšie chvíle ľudského života patria tie, keď sa človek otvára pred iným, odhaľuje mu svoje vnútro, keď mu hovorí: „Milujem ťa! Mám ťa rád! Čím ti môžem urobiť radosť?“ Ešte viac druhého človeka potrebuje ten, kto sa nachádza v problémoch, v zúfalstve, koho prenasleduje akékoľvek zlo. Ten o to viac potrebuje blížneho, ktorý ho bude milovať, ktorý sa dokáže k nemu priblížiť. Potrebuje niekoho, kto sa nad ním skloní, kto mu uverí, uzná ho za hodného dôvery a kto bude dôverovať jemu. Ináč povedané – v takej chvíli sa človek potrebuje stretnúť s iným človekom. Pokiaľ nás prenasleduje opustenosť, pochybnosť, smútok a strach, na to je len jeden recept: primeraný ľudský vzťah. Isté africké príslovie hovorí, že *najlepším liekom pre človeka je druhý človek*.

Každý z nás túži po pokoji a po šťastí. Svet ho však nájde len v Božom milosrdenstve. No nemáme byť len čakateľmi na tento dar, ale jeho tvorcami, veď podľa sv. Jána Chryzostoma jediné v čom môžeme byť podobní Bohu je milosrdenstvo. *Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!*

o. Vladimír

S objektivom v kláštore

Počas „dňa otvorených kláštorov“ zaujímali sa o nás i viaceré televízie. Naši spolu-
bratia o. Michal Mária a br. Igor sa možno aj „spotili“ pri „spovedaní“ redaktormi.

Po vymalovaní kostola bol na čel-
nú stenu umiestnený nový kríž.

K veľkým sviatkom v našom kláštore patrí aj po-
hostenie, ktoré pripravujú naši priatelia.

To ste zvedaví, čo nám také zaujímavé otec Dominik Markoš zo Sliacha pri výročí posvätenia kláštorného chrámu kázal, keď spolu-
bratia Igor a Marián tak tuho rozmýšľajú, že si musia držať hlavy, alebo, že by boli uchvátení z tých nádherných kvetov?

↑ Generálny vikár našej diecézy Branislav Koppal slávil sv. omšu slávnosti Premenenia Pána.

Každoročne nás prichádza povzbudiť otec biskup Tomáš Gális. Ako vidíte, hneď bolo pri slávení sv. Benedikta okolo neho plno veriacich a on sa medzi nimi dobre cíti, veď je predsa otec.

Evanjelium je pre nás, ako slnko pre slnečnicu, ktorá sa k nemu otáča. Preto keď sa číta evanjeliu obraciame sa k nemu, ako ku Kristovi. Zo slávnosti Premenenia Pána, kedy nás navštívili novici z Poľska (v čiernom vyzadu) a tiež viacerí kňazi.

Vstávanie kláštora zo sna alebo ponáranie do sna?

Jeruzalemský chrám a synagóga sú dve ustanovizne, ktoré charakterizovali náboženstvo Izraela. Najmä po zničení Jeruzalema, po páde Judského kráľovstva a po zdevastovaní prvého Šalamúnovho chrámu v r. 587 pred Kr. a po jeho obnovení cca v r. 520 pred Kr. chrámová ustanovizeň význame vzrástla, lebo Judsko už potom nebolo nezávislé kráľovstvo a nemalo svojho vlastného kráľa. Avšak Židia, ktorí žili ďaleko od Jeruzalema, si postupne začali stavať synagógy. Rozdiel medzi nimi a chrámom spočíva v mieste, v kulte a v personálnom zaangażovaní. Len veľmi stručne, pokiaľ ide o miesto, chrám bol podľa Mojžišovho zákona len jeden, zatiaľ čo synagóg (počínajúc od cca 3. stor. pred Kr.) bolo veľa a vznikali nové, aj mimo Prislúbenej zeme. Akékoľvek iné miesta obetného kultu okrem Jeruzalema boli podľa Zákona nedovolené, no predsa praktizované. O vzniku synagóg sa priamo v Starom zákone nepíše, boli dovolené, ba vítané kdekoľvek, tým viac, čím boli komunity ďalej od chrámu. Na rozdiel od chrámu a jeho jedi-

nečnej svätosti, synagógy nikdy a nikde neboli označené ako posvätné.

Druhým rozdielom medzi synagógou a chrámom je kult, resp. obrad. Chrámový kult bol obetný, zväčša krvavý a teda mäsový a tak išlo v ňom vo veľkom aj o konzumáciu jedla (prevažne kňazmi). Naproti tomu oficiálna modlitba nemala žiadne miesto v chrámovej liturgii, alebo len veľmi malé. Žiadna z kľúčových kníh Pentateuchu, či napr. kumránsky Chrámový zvitok, alebo židovskí pisatelia ako Filón a Flávius, nikde nespomínajú modlitbu ako integračnú časť kultu. Výnimku potvrdzujú slová obetujúcich pri zmiernych obetách (Lv 5) a pri prvotinách (Dt 26). Obetný kult v období Druhého chrámu (520 pred Kr. – 70 po Kr.) sa odohrával bez oficiálnych liturgických modlitieb. Až koncom tohto obdobia sa veriaci Židia prichádzajúci do chrámu aktívnejšie zapájali do obetných obradov, spočiatku jednotlivo, no neskôr aj spoločne a verejne, avšak nijak inak ako len slovnou modlitbou. O tejto modlitbe žiaľ niet doklad v Písme ani

v skorej rabínskej literatúre. Výnimočná Šalamúnova modlitba v Prvej knihe kráľov (8) síce prezrádza čosi aj o modlitbe, ale o jej praktikách v Chráme nevieme ináč takmer nič. O speváckych modlitebných vstupoch levitov možno uvažovať ako o podmaze, ktorý však bol veľmi obmedzený (1Krn 25). Neskôr sa vyvinula v chráme ranná permanentná modlitba *Tamid* (z hebr. „stále“), ktorú odriekal kňaz, so známou modlitbou *Šema* (Dt 6,4-9; 11,13-21; Nm 13,37-41), požehnaním (Nm 6,24-

26) a niekoľkými modlitbami. Avšak v žiadnom prípade nerecitoval nejaké dlhé state z Písma. Modlitba *Tamid* je jediná čo dosvedčuje snahu po zjednotení ľudu (buď prítomného v chráme, alebo v synagógach) s obetným kultom. Bola to však synagóga, a nie chrám, ktorá prebrala výsostne modlitebnú „neobetnú“ úlohu. Synagógy vznikali z troch tradícií, ktoré tvoria synagógu až dnes: modlitba, škola/štúdium Tóry a spoločenské centrum. Spoločenský rozmer ich najviac odlišuje od chrámu. Zatiaľ čo chrámový kult závisel v podstate len od kňazov a ich rodovej služby, do synagógy prichádzali všetci nábožní – laici, ktorí nikdy nemohli vstúpiť do nádvorja kňazov v chráme. Okrem toho, do chrámu mala väčšina ľudí ďaleko, a kult závisel v podstate od nábožnosti jeho vybraných služobníkov. Až prorok Ezechiel predvídal, že raz v dokonalom chráme bude slúžiť „ľud zeme“. Faktom ostáva, že v synagógach sa zhromažďovali nábožní Židia, ktorí svedomite prístupovali k náboženstvu – schádzali sa (tak muži ako aj ženy) na modlitbu a štúdium svojich vieroúčnych tradícií. Napriek tomu, že Starý zákon má mnoho modlitebných kníh, ako napr. žalmy, môže nemálo udiviť dnešného veriaceho, že v Jeruzalemskom chráme tieto a podobné modlitby nezohrávali žiadnu dôležitú úlohu. Inak povedané, že Písma zahŕňajú o mnoho viac a dôležitejších častí, ako len otázku Chrámu a obiet.

Ba čo viac, samotné Písmo pozná nielen rôzne náboženské prejavy, ale vyjadruje, že existovalo napätie medzi kultom v chráme na jednej strane a niekoľkými hodnotnými postojmi ako bázeň pred Pánom, láska k blížnemu, horlivá modlitba, na strane druhej. Tieto postoje

Písmo povyšuje na rovnakú úroveň, ak nie vyššiu, ako bol samotný chrámový kult. Niektoré žalmy (40,7-10, 69,31-32 a 51,19) výslovne vyzdvihujú modlitbu nad obetný kult. Žalm 119,108 a 141,2 vnímajú oboje rovnako dôležité – „Moja modlitba nech sa vznáša k tebe ako kadidlo a pozdvihnutie mojich rúk ako večerná obeta“.¹ O tom, že Boh si vyžaduje oboje, tak obetný kult ako aj čnostný život, ktorého súčasťou je modlitba, skutky milosrdenstva

a bázeň pred Pánom hovorí Sirachovec. V stati 35,1-10 dáva všetkým dobrým skutkom pomenovanie „obeta“. Biblická tradícia teda nikdy nezredukovala náboženský postoj len na chrámový kult, ale naopak, bez aktívneho prežívania ho považovala za odporný (Iz 1,13). Biblia nám neodobrí otázku, či sa modliť (ora) a či pracovať (labora), lebo oboje idú ruka v ruku. Sirachovec jedinečne zdôrazňuje, že kto žije podľa Božích ciest, ten je pravý ctiteľ Boha. Teda aj keď je ďaleko od chrámu, predsa môže každý priniesť obety chvály a vďaky – svojím správnym životom. No nepovedali by ste, že Sirachovec učil to, čo majú vo svojom motte benedikťíni? Prečítajte si spomínanú stať, kde Sirachovec uzatvára že praktizovanie modlitby i práce sa odzrkadľuje aj vo veselej tvári.

Blažej Štrba

¹ Niektoré iné biblické texty s takouto silnou tradíciou: Jdt 16,16; Tob 4,10-11; Mk 12,28-34 a par. a tiež mimobiblické, napr. Ž 154,10-11 (porov. 11QPsa 18,7-10) a 1QS 9,4-5 (Manuál disciplíny).

...aspoň jeden mail, ktorý svedčí o tom, že **Boh je i dnes milosrdný.**

O. Vladimír,

chcem sa Vám aj Vaším mníchom poďakovať za úžasný čas, ktorý som mohla stráviť cez víkend vo Vašom kláštore. Nesmierne ma prekvapila Vaša pohostinnosť a vôbec všetko, čo som mohla u Vás prežiť. Najväčšia vďaka patrí určite nášmu Pánovi, ktorý ma k Vám pozval a žasnem nad jeho dobrotou. Už od prvej chvíle, keď nás privítal prefekt hostí, asi br. Dominik, som mala neopísateľné pocity, dokonca akoby som ešte aj cítila nejakú neidentifikovateľnú zvláštnu vôňu. Asi to je smiešne, čo píšem :-)

Pri obede s mníchmi som sa zase cítila ako na Pánovej hostine, kde ma obsluhujú anjeli bez krídel – ako som to napísala aj do tej Vašej kartičky do obálky. Ešte som nejed-

la také slzavé buchty, teda boli to slzy radosti, dojatia.

A v kostole...to bolo neskutočné!!! Nikto nemôže dať to, čo Boh! Je pravda, že člo-

vek môže cítiť Nebo na zemi? Božie kráľovstvo je fakt medzi nami?

Ja som sa nikdy až takto necítila. Tá Božia láska je pre mňa tak nepochopiteľná... Boh ma zahŕňa tolkou láskou a pozornosťou... A ja som tolko rás taká nevďačná. Boh ma prekvapil veľkou štedrosťou.

Keď začal abstinoval môj brat, ktorý je alkoholik, asi tak pred 4 rokmi, bola som šťastná. A absolútne nikdy som nečakala a ani nedúfala, že raz začne abstinoval aj môj otec, ktorý je tiež už 40 rokov alkoholik a prvý krát šiel na liečenie pred rokom vo veku 62 rokov. Doteraz nepije a žije s nami v dome, lebo ho pozval môj dobrý manžel, s ktorým máme 3 deti. Zázraky sa dejú...! Boh JE nekonečne milosrdný. A ešte aj tento víkend – to je nezaslúžený dar.

O. Vladimír aj ja Vám želim, aby Vás Boh vždy prekvapoval novým poznaním, aby bol Vás kláštor oázou a miestom stretnutia s Pánom pre mnoho Vašich hostí a aby ste vždy cítili Jeho blízkosť a lásku.

Milosť s vami všetkými!

Renáta

PS: Vďaka aj za Vaše slová na prednáške. Dúfam, že raz ešte navštívim Váš kláštor, možno aj s manželom.

(Neprešlo redakčnou úpravou)

Prošba

Už pred skončením tohto roku sme vypracovali plán našej činnosti v oblasti prác i duchovnej aktivity na budúci rok. V pláne prác chceme predovšetkým realizovať: vodovodnú a elektrickú inštaláciu, uzatvorenie budovy osadením všetkých okien a dverí a vnútorné omietky stien. Všetko to však závisí od získaných prostriedkov. V dôvere sa k vám obraciame s prosbou o modlitby, pomoc a milodary aj na budúci rok, aby sme uskutočnili naše plány.

Okrem každodenných modlitieb za splnenie vašich predsavzatí, o ktorých je písané na štvrtej strane, naďalej budeme každý piatok slúžiť svätú omšu za všetkých dobrodincov.

Bol skutočne sv. Benedikt nepriateľom smiechu?

Upozornenia proti smiechu v kláštore sa nachádzajú v Regule sv. Benedikta na viacerých miestach. Napríklad v štvrtej kapitole, príznačne pomenovanej „Aké sú prostriedky dobrých skutkov“ svätý Benedikt nalieha: „Nemilovať veľa zbytočných rečí, nehovoriť neužitočné slová alebo také, ktoré vyvolávajú smiech a nemilovať častý a bezuzdný smiech“ (RB 4,52-54). Keď je reč o mlčanlivosti v kláštore, sv. Benedikt v šiestej kapitole hovorí: „Lahkomyseľné reči alebo slová zbytočné a provokujúce k smiechu trvale vylučujeme na každom mieste. Zavrhuje ich a nedovoľujeme, aby si učeník otvoril ústa pre také reči“ (RB 6,8). V kapitole o stupňoch pokory pripomína, že desiaty stupeň pokory spočíva v tom, keď sa mních nedá ľahko a pohotovo do smiechu, pretože je napísané: „Hlúpy v smiechu pozdvihuje svoj hlas“ (porov. Sir 21,23).

Benedikt na zosilnenie ešte dodáva: „Jedenásty stupeň pokory je, keď mních hovorí mierne a bez smiechu, pokorne a s váž-

nosťou, málo a rozumné slová, bez hlučnosti v hlase, ako je napísané: Múdry sa vyznačuje málovravnosťou“ (RB 7,60-61).

Benedikt si želal, aby jeho mnísi boli málovravní, aby ich slová boli rozvážne a aby nenarušovali kontemplatívneho ducha kláštora. Po druhé, citovaním Svätého písma sa skláňal pred múdrosťou inšpirovaného Božieho slova, ktoré často spája smiech s pochabosťou. A nakoniec sv. Benedikt vždy používal latinský výraz *risus*, ktoré neoznačuje len smiech vo všeobecnosti, ale skôr to, čo by sme my nazvali „brucho natriasajúci“ rehot, kanadský žart, zosmiešnenie, posmech či výsmech. Slovo *risus* má odtieň neviazaného smiechu. Pri pozornom čítaní Benediktových výhrad dôjdeme k záveru, že boli zacielelené proti javom takého druhu, ktoré škodili dôstojnosti spoločenstva.

Túto krátku úvahu, ktorú som prebral z knihy Jamesa Martina SJ „*Radosť, humor, smiech a ich miesto v (duchovnom) živote*“ by som rád ukončil citátom od sv. Terézie Avilskej: „*Na začiatku duchovného života by sme sa mali usilovať byť nenútení a veselej mysle; niektorí ľudia si totiž nesprávne myslia, že ak sa čo len troška uvoľnia, je po duchovnosti.*“

br. Svorad Mária OSB

Pri snahe pochopiť príčiny hriechu v nás môžeme čerpať z múdrosti mnícha Evagria z Pontu. Tento mních spísal príčiny našej náchylnosti k hriechu z vlastnej skúsenosti zo života na púšti. Príčinu videl v súvislosti s našimi myšlienkami, ktoré často podceňujeme a považujeme ich niekedy len za obyčajný záblesk v našom vedomí. Pravda je však taká, že naše myšlienky, vytvárajú predpoklad k tomu ako hovoríme, ako sa rozhodujeme a ako v konečnom dôsledku konáme. Myšlienky nie sú len neškodné, ale sú mnohokrát kľúčové v našom živote. Najťažšie je nájsť ich pôvod a neskôr aj nájsť pochopenie, prečo sú nám niektoré myšlienky takpovediac „blízke“ a iné okolo nás len tak preletia a ani sa nimi hlbšie nezaoberáme.

Evagrius spísal osem základných myšlienok nazval ich démonmi (nie však bytosťami). Prvé tri sú obžerstvo, nečistota, žiadostivosť. Tieto tvoria prvý celok. Obžerstvom začíname v sebe naplňať všetky svoje potreby, či už materiálne alebo duchovné bez miery, a to nás vedie k nečistote. Keď nevieme alebo nedokážeme dať nášmu životu hlbší zmysel, tak sa stále niečím nasycujeme až to prerastie k manipulácii, k ovládnutiu, k vlastneniu ľudí a všetkého okolo seba. Tu nastupuje žiadostivosť, pri ktorej už človek stráca hranice a túži všetko vlastniť majetok, peniaze, vzťahy.

Ďalšími tromi démonmi sú: hnev, smútok a acédia. Keď sa nedokážeme

nasýtiť ničím z tohto sveta, tak do nás začne vstupovať hnev ako snaha vynútiť si podrobenie iných. Po uvedomení si, že ani hnevom sme nedosiahli nič, ta sa dostávame k smútku (lenivosti, strate tvorivosti). Smútok nás zahalí beznádejou, teda v nás vytvorí pocit, že nič čo sme si predstavovali nám nevyšlo, a teda nič nemá zmysel. Na tomto mieste Evagrius hovorí, **že cez naše zmysly, našu skúsenosť boli zasiaté zlé semenka do našej mysle. Zlá myš-**

lienka čerpá svoju silu tým, že má na čo spomínať. A tu sa dostávame k acédii. Tento démon (myšlienka), ktorý sa v nás usadí spôsobí to, čo sme si opísali na začiatku. Človek si vytvorí svoj vlastný myšlienkový svet. Podnety na myšlienky prichádzajú z vonka (rodičia, deti, kolegovia v práci, priatelia) a taktiež z nášho vnútra, mohli by sme to nazvať z duchovného sveta. Toto všetko sa stretáva v našom „srdci“. V našom srdci prebiehajú boje o náš život, o naše spasenie. Tu máme možnosť rozhodovať o tom, aké myšlienky do nás vstúpia a aké vystúpia. Tie, ktorým dovolíme zostať, nás formujú, ovplyvňujú, a na ich základe si utvárame náš svet až do

malých detailov: akú máme radi farbu, akú máme radi činnosť, ako prijímame svoj vlastný výzor, ako sa obliekame a koho máme radi. Keď je naše srdce v zmätku, rôzne myšlienky prichádzajú a odchádzajú, vládne v nás neusporiadanosť, až pocit absolútnej oddelenosti od **Božej prítomnosti**. Vtedy sa človek nachádza v stave acédie. Tento stav je stavom absolútneho otroctva. Ako Ježiš povedal farizejom: "...každý je otrokom vlastného hriechu..." Tu sa človek dostáva do bludného kruhu, a vracia sa k hriechu obžerstva, nečistoty, chamtivosti, hnevu, smútku a acédie. No keď sa človek snaží zakryť toto svoje vnútorné trápenie bez Boha, tak sa dostane ešte do dvoch hriechov, ktorými sú márna sláva, čiže snaha konať čokoľvek, len aby zakryl svoje prázdne vnútro, a keď sa mu to navonok darí, tak sa dopracuje k pýche. Teda k absolútnemu sebaklamu.

No na tento stav **srdca** existujú liečivé prostriedky. Úprimná a pravidelná modlitba, pôst (zriekanie sa), miernosť, milosrdenstvo k blížnym, otvárania srdca Božej prítomnosti, ktorá nás akoby v úplnej vedomosti (usporiadaných myšlienok) vedie k **Láske ako jedinej možnosti bytia na tejto zemi**. Láska neuzatvára náš myšlienkový svet, práve naopak, otvára nám stále nové a nové dvere ďalších srdc (aj poranených), aby sme mohli do nich vstúpiť a zasiahť v nich čo najviac dobra.

Teším sa, že Ježiš nás práve touto láskou obdarúva, sýti a usmerňuje naše myšlienky aj cez otca Evagria, a všetkých mníchov, ktorí aj túto náuku šíria a zachovávajú.

oblát Miloš.

Aj takýto je týždeň

Bol muž, milosťou aj menom „Požehnaný“ – tak predstavuje sv. Benedikta Gregor Veľký. Bedediktíni sú nositeľmi požehnaní svojho zakladateľa. Ročné, ale aj týždenné služby začínajú požehnaním – aj moja, napr. službu v kuchyni. Ona vstupuje do môjho rytmu modlitby a práce popri stálych povinnostiach. Ranné, takmer dvojhodinové stretnutie s Pánom – ranné chvály, rozjímanie, sv. omša a osobná modlitba, je dobrým štartom do daného dňa. Po raňajkách, keď už kysne cesto na chlieb a z hrncov na šporáku sa šíria vône ako predzvesť dobrého obeda, je čas na aktuálne potreby bratov a kláštora, ktoré boli predstavené na pondelkovom pracovnom stretnutí. Od rozvareného obeda neraz treba utekať k hosťom, poskytnúť rozhovor, prednášku, či inú duchovnú službu. Úspech obeda spočíva v dobrom nastavení knoflíkov na šporáku, ale aj ochote spolubratov, aby som pri duchovnej službe hosťom neuviazol myslou pri hrncoch, ale sa im venoval s plnou úslužnosťou lásky, ako to od nás žiada sv. Benedikt. Neraz rozmýšľam nad tajomstvom dobrého zvládnutého obeda a ostatných aktivít. Odpoveď je len jedna: **požehnanie**. To si uvedomujem, keď sa ponáram do chórovej modlitby. Formačné stretnutia a rekreácie s bratmi sú hlbokým duchovným nádychom. Keď sa mi v mysli vo večernom tichu kostola vynárajú jednotlivé situácie prežitého dňa, či týždňa, nedá sa reagovať ináč ako slovami: **Buď, Bože, vo všetkom oslávený!**

br. Vladimír

Nový kalendárny rok sme v januári začali prvýkrát spoločne, už dve generácie oblátov, duchovnými cvičeniami, ktoré viedol o. Damián. V rámci roka zasväteného života nám exercitátor predstavil život niekoľkých púštnych otcov a ich osobitné duchovné poslanstvo pre náš terajší život. Bol to požehnaný čas, kde sme načerpali nové telesné a duchovné sily pre naše povolanie benediktínskych oblátov.

Začiatkom februára sa začala šnúra našich mesačných oblátskych stretnutí. Otec Jozef, prefekt oblátov, nám postupne na nich odhaľoval duchovnú spiritualitu otca púšte, Evagria z Pontu. Jeho klasifikácia 8 zlých duchov – myšlienok nám postupne konkretizovala duchovný boj, ktorý sa odohráva srdci a myslí každého z nás.

V máji sme na pozvanie poľských benediktínskych oblátov strávili tri dni v benediktínskom kláštore v Biskupowe. Otcovia benediktíni a obláti nás milo prijali, napriek tomu, že v ich kláštore prebiehala vizitácia. Otec Mateusz, prefekt oblátov v Biskupowe nám urobil prehliadku kláštora a okolia, oboznámil s históriou i terajším poslaním kláštora. Osobitné čaro pre nás malo stretnutie

s jedným z mníchov, žijúcim zakladateľom kláštora v Biskupowe, charismatickým otcom Ludwikom. V našej pamäti ostalo aj tajomné nazretie do kláštornej pustovne, bývalej márnice, postavenej vedľa cintorína. V posledný deň našej návštevy sme spolu s poľskými oblátmi navštívili mariánske pútnické miesto Zlaté Hory v neďalekom Česku.

Vzťahy v našej oblátskej rodine utužilo prázdninové neformálne stretnutie oblátov a rodinných príslušníkov na „Svätajakubskej opekačke“ v krásnom prostredí Španej Doliny. Napriek splnenej pranostike „Na Jakuba hrom do duba“ nás búrka neodradila a dobrá nálada naplnila rodinný domček našej oblátky Dominiky a jej manžela Júliusa, ktorí nás prichýlili pred nepriazňou počasia. Obrovskú radosť z tejto akcie mali deti, ktoré si spoločne s rodičmi zahrali spoločenské hry.

V októbri sa zas malá skupinka vybrala do benediktínskeho opátstva v Tynci na seminár, kde sa oboznamovala s praktikou Ježišovej modlitby, pod názvom: „Dýchaj Ježišovým menom“. V novembri sa hlavne Vierka začala angažovať organizáciou pomoci utečencom, častými výjazdmi do táborov v susedných krajinách k čomu sa pripojila aj Anička a mnohí z nás.

Naša oblátska komunita sa počas tohto uplynulého roka tešila aj z výnimočných radostí rodín našich oblátov ako napríklad narodenie malého Šimona v rodine Radka a malého Benjamína v rodine Dominiky, prijatie sviatosti manželstva Tomáša. Aj to všetko nasvedčuje, že sme živou komunitou, ktorá sa snaží žiť benediktínsku spiritualitu v tomto svete, v ktorom si chce tvoriť blízkosť aj v obyčajných ľudských udalostiach.

Vzácnym predvianočným darčekom pre nás oblátov bolo zriadenie oblátskej izby v klauzúre kláštora. Za tento dar sme nesmierne vďační otcovi priorovi Vladimírovi aj ostatným mníchom. Je to presvedčivé gesto nášho ozajstného prijatia. Nová oblátska izba bude miestom, kde sa budeme naozaj cítiť ako doma, pri svojich blízkych.

Prvý rok spoločnej cesty dvoch generácií samporských oblátov je už skoro za nami. Myslím si, že všetky naše stretnutia a akcie prispeli k tomu, aby sme sa lepšie navzájom spoznali ako ľudia, povzbudzovali sa v duchovnom úsilí, žiť úprimne svoje kresťanské povolanie, vytvorili atmosféru vzájomnej dôvery a pomoci, a boli oporou pre náš materský benediktínsky kláštor v Sampore. Môžem s pokorou usúdiť, že sa nám to z časti podarilo, no oveľa viac práce a modlitby – „stále nové aktuálne výzvy“ sú ešte pred nami. Naším prvým krokom v novom roku budú opäť duchovné cvičenia. Tešíme sa na každú spoločnú chvíľu prežitú v Samporskom kláštore – oáze modlitby, pokoja a úprimného prijatia.

Bližšie informácie o oblátoch nájdete na oblati.benediktini.sk

oblátka Erika; foto: archív oblátov

On bude znamením

Aké radostné je počuť, že „všetci Európania sú rovnakí!“ Iste ste počuli slogan, ktorý slovenskému poslucháčovi pripomína, že v Európe sa staráme o životné prostredie spoločne. Je to rozumné. V prvom momente aj mne zajasalo srdce. Spoluzakladateľ Európskej únie Robert Schuman veril, že Európe prináleží ukázať nový smer, rozdielny od zotročenia. Veď stojím na kresťanstve. Naša Európa prechádza skúškami zo skutočných hodnôt a – obávam sa – bolo by nebezpečné zaspať na vavrínoch okrídlenej vety. Európania – kresťania nemajú byť „iba rovnakí.“ Boli by soľou, ktorá stratila chuť. Simeon predpovedal, že Kristus je znamením, ktorému budú odporovať. Netreba sa však báť, Pán nás prosí: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 5,16). Narodenie Pána je „svetlo, ktoré vo tmách svieti.“ Vezmime ho a prinesme ho pokojne a radostne do kútov našej spoločnosti.

KLÁŠTOR PREMENENIA PÁNA

v mimoriadnom

Svätom roku milosrdenstva
pripravuje sériu podujatí,
otvorených pre *všetkých* záujemcov.

Prídte aj vy načerpať
z *duchovného bohatstva*
tejto výnimočnej udalosti!

19.-21. február	Listovanie Bibliou o milosrdnom Bohu I. (Blažej Štrba, Fides Strenková CJ)
27. marec	Milosrdenstvo v objektíve kamery
24. apríl	Milosrdenstvo v objektíve kamery
29. máj	Milosrdenstvo v objektíve kamery
10.-13.jún	Milosrdenstvo v mníšskej histórii a praxi (Szymon Hiżycki OSB)
2.-4. september	Milosrdenstvo v mníšskej histórii a praxi (Maksymilian Nawara OSB)
21.-23. október	Listovanie Bibliou o milosrdnom Bohu II. (Blažej Štrba)
27. november	Milosrdenstvo v objektíve kamery
11. december	Milosrdenstvo v objektíve kamery

Bližšie informácie budú uverejňované na našej internetovej stránke:

www.benediktini.sk

Bohoslužby počas Vianočných sviatkov

Pre tých, ktorí nás plánujú navštíviť počas Vianoc, sv. omše sú v takomto čase:

Vigília a Polnočná (24. 12.)23.00

Narodenie Pána (25. 12.)11.00

Sviatok sv. Štefana (26. 12.)11.00

Sviatok Svätej rodiny (27. 12.)11.00

Sviatok sv. Neviniatok (28. 12.)6.30

Piaty deň oktávy Vianoc (29. 12.)6.30

Šiesty deň oktávy Vianoc (30. 12.)6.30

Siedmy deň oktávy Vianoc (31. 12.) ..6.30

Po sv. omši sa koná **celodenná adorácia**.

Vešpery a ďakovná pobožnosť17.00

Slávnosť Panny Márie

Bohorodičky (1. 1. 2016)11.00

Druhá nedeľa po Narodení Pána11.00

Zjavenie Pána (6. 1. 2016)11.00

Ponúkame

Duchovná obnova **O CHLEBE A VODE**

od **9. februára** 2016, 16.00

do **12. februára** 2016, 14.00

Prihlásiť sa môžete do **15. 1. 2016**

— ☪ —

Duchovná obnova

MODLITBOU K MILOSRDENSTVU

od **7. marca** 2016, 16.00

do **10. marca** 2016, 14.00

Prihlásiť sa môžete do **31. 1. 2016**

— ☪ —

Prihlásiť sa môžete cez:

E-mail: frantisek@benediktini.sk

Mobil: **0910 / 655 737**

2%

Dávame na vedomie, že opäť môžeme prijímať 2% z daní. Uvádzame všetky potrebné údaje:

Občianske združenie kvet AbvvoB

Kláštor Premenenia Pána

Sampor 50

962 31 Sliač

Č. účtu: 4008156104/7500

Identifikačné č.: 45024979

Zvolenský fujaristi

vystúpia **27. XII. 2015 o 16.00**

v našom kláštore s programom

Vianočné fujarovanie

(moja fujarôčka)

Srdečne Vás pozývame!

Kontakty na nás

Adresa: **Kláštor Premenenia Pána,**

Sampor 50, 962 31 Sliač

Tel. č.: **0915 800 124, 0903 982 470.**

E-mail: benediktini@benediktini.sk

Číslo účtu: **4008561679/7500**

Internet: www.benediktini.sk

Estote benedicti, č. 15, 25. 12. 2015.

Občasník priaznivcov a podporovateľov benediktínskeho mníšstva na Slovensku.

Redakcia: o. František Štrba osv. Grafická úprava: br. Michal Mária Kukuča osv.

Reprodukcia na obálke: Mozaika v apside baziliky Premenenia Pána na vrchu Tábor.

Nepredajné.

Drahí naši priatelia, začali sme hneď na druhej strane prianím a prianím na poslednej strane aj končíme. Otec biskup Antonio Bello (1935–1993) svojim veriacim raz napísal nasledovné prianie:

Drahí moji,

nesplnil by som svoju povinnosť biskupa,
keby som Vám povedal: „Požehnané Vianoce“
a ani trochu by som Vás nevyrušil.

Ja Vás naopak chcem vyrušovať!

Neznásam nesškodme, formálne priania ako vystrihnuté z kalendára!

Takže moje nepríjemné priania, bratia a sestry:

Ježiš, ktorý sa narodil z lásky k nám,

nech Vám sprotiví sebecký a absurdný spôsob života bez vyššieho zmyslu
a obdaruje Vás túžbou po sebadarovani, modlitbe, tichu a odvážnych
rozhodnutiach.

Dieťa, ktoré spí na slame, nech Vás zobudí zo sna a Váš vankúš nech
Vás tlačí ako mlynský kameň, kým neposkytnete prístrešok tomu, kto je
bez domova...

Pred Bohom, ktorý sa stáva človekom, nech sa cítite ako červy vždy,

keď sa zmyslom Vášho života stane kariéra,

Vášim každodenným cieľom prvenstvo za každú cenu

a Vašimi schodami k úspechu chrbát Vašich blízkých.

Požehnané Vianoce!

Váš biskup Antonio Bello

K prianiu sa pripájame a ešte pridávame: *prežite mimoriadny rok v milosti a buďte milosrdní!*